

Ez az ígélet világosan mutat Jézus Krisztusra. Ő Dávid igaz magva, és „Ő szabadítja meg népét bűneiből.” Az Úr „támasztja”, küldi el Őt az emberhez, mert az ember maga nem tud megszabadulni a bűneiből, és ez a kárhozatba vinné őt, de az Úr meg akarja menteni. Istenben, aki örök és nem változik, öröktől fogva megvolt ez az akarat: Krisztus „a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek” (1Pt 1,20), és Isten „Őbenne (Krisztusban) kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt” (Ef 1,4).

Jézus Krisztus „Dávid igaz magva”. Dávidtól származik test szerint, de Ő Isten Fia (Róm 1,3). Csak így lehet igaz. Dávid sem volt igaz magában, utódai sem. De ő volt az „Isten szíve szerint való férfi”, mert hitt benne, mert vele járt, biztosnak tekintette, hogy Ő vele van, megvédi; ha bajban volt, Istennek mondta el, Ő meg is segítette – és megbocsátotta a bűneit. Ez a hit annyira igazságnak számít Isten előtt, hogy Isten még a későbbi királyokat is Dávidhoz mérte: Dávid útján járt vagy nem.

Isten megígéri az „igaz utódot”, aki Dávidtól származik. De az akkori utódok (a királyok is) nem voltak igazak; mindenki láthatta (és hallhatta a prófétától), hogy mennyire belemerült a bűnbe egész Júda és Izráel. Ki lehet igaz? Csak aki Istentől jön, Istentől származik. Ugyanakkor Dávid utóda – Isten és ember egyszerre. Azt, hogy ez hogyan fog beteljesedni, nem tudták – még Mária sem értette: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?” (Lk 1,34) Akik ragaszkodtak a maguk elképzeléséhez (akár „igemagyarázatához”) arról, hogy milyen lesz a Messiás, végképp nem tudták elfogadni Jézust. A tanítványai is csak az Ő halála, feltámadása után jöttek rá sok mindenre, hogy hogyan teljesedtek be ígéretek. Van, ami ezután fog beteljesedni, ezekben az ígéretekben is úgy higgyünk, ahogyan Isten kijelentette. Van, ami titok, azt fogadjuk el titoknak.

„Király, bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint”: ezt igazából mindenben meg kellett volna látniuk az embereknek, amit Jézus tett, mondott, de ez csak nagyon kevés alkalommal történt meg. Azt, hogy jog és igazság szerint jár el, sokan megállapították: „mindent helyesen cselekedett” (Mk 7,37); senki sem tudott bűnt rábizonyítani (Jn 8,46). Azt, hogy Ő Király, már kevesebben látták meg. A napkeleti bölcsek úgy tisztelték, mint királyt; Nátánael felismerte (Jn 1,49): „Te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel Királya”. Jerikóban a vak koldus Dávid Fiának szólítja (Lk 18,38–39). A látor a kereszten függő Jézusban is felismerte, és hitte, hogy Ő feltámad és visszajön „az Ő királyságába” (Lk 23,42). Nekik személyesen lett Királyuk Jézus – nekünk is az kell hogy legyen.

„Az ő idejében megszabadul Júda, Izráel is biztonságban él” – mi pogányok „irgalmáért dicsőítjük Istent” (Róm 15,9), hogy Jézus Krisztus evangéliuma hozzánk is eljutott, hogy minket is megszabadított a bűneinkből. Itt mégis Izráelről van szó. Jézus hozzájuk jött, közöttük született. Isten akarata az volt, hogy ott, a „választott” nép, amely az ígéreteket kapta, ismerje fel, hogy ezek Jézus Krisztusban teljesednek be. Nekik mondta: „ha megtartjátok az igéimet... az igazság megszabadít titeket” (Jn 8,31). Akkor Izráel nem ismerte fel, megtagadta Őt. De „Isten nem vetette el az ő népét” (Róm 11,2). Krisztus visszajön, és az Ő idejében valóban megszabadulnak: üdvözülni fog az egész Izráel (Róm 11,26), mert „rátekinének arra, akit átdöftek” (Zak 12,10), és akkor mondhatják, hogy „az Úr a mi igazságunk”. Isten ígérete, higgyünk benne akkor is, ha elképzelhetetlen! Mint ahogy Dávid bűnös utódait látva elképzelhetetlen volt, hogy Isten „igaz magvat” támaszt, de beteljesítette, ezt is be fogja teljesíteni.

Akkor már nem az egyiptomi szabadulásról fognak beszélni – nem arról, amikor az Úr elhívta Izráelt mint népet. Hanem az újabb szabadításokról, arról, ahogyan Isten a későbbi bűneiből is

megszabadította őket. Az „észak földjéről” (Babilonból) való visszatéréskor újra komolyan akarták venni a szövetséget Istennel, de még nem ismerték Krisztust, aki megszabadít a bűnből. Most, amikor sokfelé élnek, és kezdtek visszatérni Izráel földjére, még mindig nem dicsérik az Urat. Egyszer mégis így lesz. „Az Ő idejében megszabadul Júda és biztonságban él Izráel,” és akkor valóban dicsérik Őt, mert ott lesz közöttük mint Király. Látni fogják ők is és mi is, és dicsérjük, mert velük együtt mi is megszabadultunk és biztonságban élhetünk Ővele.

Jer 29,11–13

Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.